

program własny
RZEŹBA W PRZESTRZENI
PUBLICZNEJ
DLA NIEPODLEGŁEJ 2024

CENTRUM
RZEŹBY
POLSKIEJ

RZEŹBA WSZĘDZIE?

III Kongres

Biogramy uczestników

prof. dr hab. **Maciej Aleksandrowicz**

Studia na Wydziale Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie (1992–1998) w pracowni prof. Stanisława Słoniny oraz w Instytucie Historii Sztuki na Wydziale Historycznym Uniwersytetu Warszawskiego (1999–2002). Wykładowca na Wydziale Rzeźby ASP w Warszawie w Pracowni Projektowania Przestrzennego (od 2007); prodziekan Wydziału Rzeźby (2008–2012). Stypendysta ministra kultury i dziedzictwa narodowego (2008, 2019). Wielokrotnie prezentował prace na wystawach indywidualnych, m.in.: „Sprawiedliwość” w Galerii Salon Akademii (2019); „Ogrody starości” w Centrum Sztuki Galeria EL w Elblągu (2020). Uczestnik wielu ekspozycji zbiorowych w kraju i za granicą. Wykładał gościnnie na polskich i zagranicznych uczelniach, w tym w ramach programu Erasmus. Organizuje i prowadzi warsztaty poświęcone sztuce w przestrzeni publicznej i site-specific dla polskich i zagranicznych grup studentów. Recenzent kilkudziesięciu przewodów doktorskich, postępowań habilitacyjnych, promotor doktoratów. Autor tekstów opublikowanych w licznych czasopismach o tematyce artystycznej oraz katalogach wystaw. Kurator wystaw rzeźby. Wielokrotny sędzia, w tym przewodniczący w sądach konkursowych na rzeźby i pomniki w przestrzeni publicznej, organizator konkursów na pomniki z ramienia instytucji publicznych. Laureat konkursów na rzeźby i pomniki w przestrzeni publicznej, w tym: I miejsce w konkursie na wykonanie monumentalnych rzeźb do Mauzoleum Bitwy pod Ostrołęką, I miejsce w konkursie na pomnik Żołnierzy Poległych na Misjach w Warszawie, wyróżnienie w międzynarodowym konkursie na formę przestrzenną upamiętniającą Polaków ratujących Żydów. Uczestnik wielu grup eksperckich, w tym dwukrotnie członek Rady Programowej Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, kierujący grupą ds. oceny stanu technicznego Polskiego Cmentarza Wojennego w Katyniu na zlecenie Stowarzyszenia Architektów Polskich i Rady Pamięci Walk i Męczeństwa. Członek Zarządu Głównego Związku Polskich Artystów Plastyków. Stypendysta Fundacji Kościuszkowskiej w Nowym Jorku na pobyt i badania sztuki w przestrzeni publicznej we Florida International University – College of Communication, Architecture + The Arts, Miami Beach Urban Studio, USA. Od 2020 dyrektor Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, redaktor naczelny Kwartalnika Rzeźby „Orońsko”, organizator i prowadzący programu własnego CRP „Rzeźba w przestrzeni publicznej dla Niepodległej”, dotyczącego realizacji form rzeźbiarskich i działań konserwatorskich w przestrzeni publicznej w Polsce.

Paweł Althamer

Rzeźbiarz, autor działań, instalacji, filmów wideo. Studiował na Wydziale Rzeźby warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych. W swojej twórczości, wychodząc od doświadczenia konkretnego cielesnego „ja”, zamazuje granicę między tym co jednostkowe i społeczne, między przestrzenią prywatną a publiczną, między reprezentacją a rzeczywistością, wykonując zarówno realistyczne rzeźby z nietrwałych materiałów, skromne interwencje

w rzeczywistość, jak i rozbudowane projekty zakładające kolaborację i partycypację innych podmiotów lub grup. Od 1994 roku prowadzi cotygodniowe warsztaty ceramiczne dla osób chorujących na stwardnienie rozsiane w Państwowym Ognisku Artystycznym „Nowolipki” w Warszawie. W 2004 roku otrzymał prestiżową nagrodę Vincenta van Gogha. Jego prace pokazywane były m.in. podczas indywidualnych wystaw: „Emissaries of Light”, Magasin III, Sztokholm (2024), „Lovis-Corinth-Preis”, Kunstforum Ostdeutsche Galerie, Regensburg (2022), „Cosmic Order”, Lentos Kunstmuseum Linz, Linz (2020), „I (am)”, Helsinki Art Museum, Helsinki (2019), „The Neighbors”, New Museum, Nowy Jork (2014), „Almech”, Deutsche Guggenheim, Berlin (2011), czy „One of Many”, Fondazione Nicola Trussardi, Mediolan (2007), jak również zbiorowych: „Future Bodies from a Recent Past”, Museum Brandhorst, Monachium (2022), „Fly me to the Moon. The Moon landing: 50 years on”, Kunsthaus Zürich, Zürich (2019), „ISelf Collection: Self-portrait as the Billy Goat”, Whitechapel Gallery, Londyn (2017), Kyiv Biennial 2015, Kijów (2015), „Co widać? Sztuka polska dzisiaj”, Muzeum Sztuki Nowoczesnej, Warszawa (2014), „Performa 13”, Nowy Jork (2013), „The Encyclopedic Palace”, 55. Biennale w Wenecji, Wenecja (2013). Artysta mieszka i pracuje w Warszawie.

dr **Anna Barlik**

Artystka wizualna i wykładowczyni. Wykorzystując rzeźbę, instalacje site-specific, rysunek i kompozycję, bada relacje między człowiekiem a otaczającą go rzeczywistością. Przy użyciu prostych form, wykonanych przeważnie z malowanej proszkowo stali, wkracza w istniejącą przestrzeń, zwracając uwagę na obecne w niej napięcia i problemy społeczne. Czerpie z indywidualnych historii, które opowiada za pomocą płaszczyzn, linearności i barw. Autorka instalacji „Datament” w Pawilonie Polskim na 18. Biennale Architektury w Wenecji w 2023 roku. W 2017 uzyskała tytuł doktora sztuki w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Odbyla rezydencje artystyczne w Finlandii i Islandii. Wykładowczyni Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych, gdzie uczy kompozycji i struktur wizualnych oraz prowadzi pracownię rzeźby. www.annabarlik.com

dr hab. **Katarzyna Chrudzimska-Uhera, prof. UKSW**

Związana zawodowo z Uniwersytetem Kardynała Stefana Wyszyńskiego: kierowniczką Katedry Sztuki Nowoczesnej i Współczesnej, w latach 2014–2020 dyrektorką Instytutu Historii Sztuki. Historyczka sztuki nowoczesnej i współczesnej specjalizująca się w rzeźbie polskiej schyłku XIX i XX wieku. Autorka monografii i artykułów koncentrujących się wokół zagadnień: ewolucji istoty i miejsca rzeźby w przestrzeni publicznej, wystawienniczej i prywatnej; narodotwórczej i państwowotwórczej roli sztuki oraz stylu narodowego; Zakopanego jako środowiska artystycznego i kolonii artystycznej. Członkini-ekspertka Zespołu do Spraw Warszawskich Historycznych Pracowni Artystycznych działającego na rzecz ochrony, dokumentowania i promowania historycznych pracowni artystycznych, stanowiących element tożsamości kulturowej Warszawy. Kierowniczką i uczestniczką projektów badawczych, grantów i stypendiów NPRH, MKiDN oraz Instytutu Polonika w zakresie badań nad dziedzictwem kulturowym w Polsce i za granicą.

dr inż. arch. **Anna Cudny**

Architektka, badaczka miasta, edukatorka. Adiunktka na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej, gdzie od 2009 roku prowadzi zajęcia z projektów urbanistycznych. Autorka wyróżnionej rozprawy doktorskiej, której tematem była analiza związków jakie zachodzą pomiędzy społecznościami lokalnymi a ich miejscem zamieszkania. Jej największą pasją jest tworzenie i prowadzenie warsztatów z zakresu edukacji architektonicznej dla dzieci, młodzieży, dorosłych oraz innych edukatorów. Pracuje wykorzystując zasady neurodydaktyki, kształtowania kompetencji relacyjnych w edukacji i aktywne metody nauczania. Członkini zespołu ds. edukacji architektonicznej przy Narodowym Instytucie Architektury i Urbanistyki. Współpracuje m.in. z Narodowym Centrum Kultury, współtworząc program Archi-przygody. Prowadzi autorskie warsztaty architektoniczne w Warszawskim Pawilonie Architektury ZODIAK. Należy do zespołu kuratorskiego

interdyscyplinarnego projektu W CENTRUM, który porusza aktualne zagadnienia związane z użytkowaniem i planowaniem miejskich przestrzeni (2022 – woda, 2023 – hałas, 2024 – koszty). Wierzy, że najważniejszym elementem środowiska zbudowanego jest człowiek.

dr **Jakub Dąbrowski**

Absolwent Wydziału Prawa i Administracji oraz historii sztuki na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Adiunkt w Katedrze Historii Sztuki Polskiej Najnowszej na Wydziale Badań Artystycznych i Studiów Kuratorskich Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, gdzie wykłada historię sztuki nowoczesnej oraz prawo własności intelektualnej. Specjalizuje się w zagadnieniach z pogranicza sztuki i prawa bez względu na epokę. Laureat nagrody Stowarzyszenia Historyków Sztuki im. Szczęsnego Dettloffa oraz Nagrody Krytyki Artystycznej im. Jerzego Stajudy. Autor m.in. dwutomowej monografii „Cenzura w sztuce polskiej po 1989 roku”.

mgr **Jakub Depczyński**

Historyk sztuki, ukończył studia magisterskie na Wydziale Zarządzania Kulturą Wizualną Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Pracuje w Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie jako kurator programu publicznego. W swojej pracy badawczej i tekstach zajmuje się praktykami postartystycznymi, relacjami technologii i sztuki, sztuką wobec planetarnego kryzysu klimatycznego i środowiskowego oraz współczesną myślą ekologiczną. Jest współtwórcą Atlasu Roku Antyfaszystowskiego – szerokiego, oddolnego, społecznego archiwum postaw oraz działań antywojennych i antyfaszystowskich w historii sztuki, kultury i nie tylko oraz królikokaczki.pl – archiwum praktyk postartystycznych w Polsce. Jest członkiem zespołu Kontekstów – Kongresu Postartystycznego oraz współzałożycielem Biura Usług Postartystycznych i Solidarnego Domu Kultury „Słonecznik”.

mgr **Katarzyna Domagalska**

Kierowniczka Działu Edukacji Narodowego Instytutu Architektury i Urbanistyki, badaczka i historyczka architektury. Prowadzi badania i działania edukacyjne wokół takich tematów jak: tożsamość miejsca, regionalizm, dziedzictwo architektoniczne, powszechna edukacja architektoniczna. Kierowniczka merytoryczna programów: badawczo-edukacyjnego Laboratorium Regionów, Learning From – badania relacji architektów Europy Wschodniej i Bliskiego Wschodu, międzyinstytucjonalnych ogólnopolskich studiów podyplomowych Archi:kultura. Edukatorka Zespołu ds. Powszechnej Edukacji Architektonicznej. Autorka książek: „Poradniki dobrych praktyk architektonicznych dla Warszawy”, „Notes Archikultury. Praktyki Baukultur” oraz edukacyjnej książeczki dla dzieci z zakresu tematyki architektoniczno-przestrzennej „Mały architekt. Przybornik do oglądania miasta”.

dr inż. arch. **Artur Jerzy Filip**

Specjalista w dziedzinie projektowania urbanistycznego i planowania miast. Badacz i praktyk innowacyjnych struktur międzysektorowego współzarządzania realizacją projektów urbanistycznych. Studiował na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej oraz w Pratt Institute w Nowym Jorku. Adiunkt na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej. Swoją rozprawę doktorską poświęcił amerykańskim oddolnym grupom partnerskim działającym na rzecz realizacji wielkoprzestrzennych projektów urbanistycznych. Stypendysta Polsko - Amerykańskiej Komisji Fulbrighta, Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Miasta Stołecznego Warszawy. Autor książki „Wielkie plany w rękach obywateli. Na koalicyjnym szlaku” (wyd. Bęc Zmiana, 2019). Współtwórca i członek zespołu kuratorskiego interdyscyplinarnego projektu W CENTRUM.

mgr **Ewa Kalnoj-Ziajkowska**

Od dwóch dekad związana zawodowo ze służbami konserwatorskimi. Zajmuje się głównie architekturą i urbanistyką. Autorka wytycznych konserwatorskich do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, głównie dla historycznych obszarów położonych w Warszawie i na Mazowszu. Współautorka m.in. opracowania „Nowe Centrum Warszawy. Waloryzacja i wytyczne konserwatorskie i urbanistyczne dla przestrzeni publicznych na potrzeby planowanych konkursów miejskich” (wspólnie z dr. arch. Arturem Filipem, na zlecenie MWKZ). Kuratorka wystaw i wydarzeń w Muzeum Warszawskiej Pragi, oddziale Muzeum Warszawy. Autorka artykułów i publikacji, m.in.: „PRA. Atlas architektury warszawskiej Pragi” (Centrum Architektury, 2020) oraz „ŚRÓ PN. Atlas architektury Śródmieścia Północnego” (Centrum Architektury, 2021), „Poradnik dobrych praktyk architektonicznych” (wyd. Biuro Stołecznego Konserwatora Zabytków, powstały tomy dot. Muranowa, modernistycznych osiedli warszawskiej Pragi, osiedli Jazdów i Boernerowo). W latach 2020–2021 zastępczyni Mazowieckiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.

dr **Anna Maria Leśniewska**

Historyczka i krytyczka sztuki, wykładowczyni akademicka Collegium Civitas (2013–2015), studiów podyplomowych Historia sztuki. Muzyka. Teatr i Film w Instytucie Sztuki PAN oraz Szkoły Filmowej w Łodzi; niezależna kuratorka wystaw sztuki współczesnej ze szczególnym uwzględnieniem sztuki przestrzeni realizowanej w Polsce od lat 60. Zajmuje się problematyką formy w kontekście współczesnych narracji wizualnych, ponadto strategiami kuratorskimi prezentacji wystaw rzeźby oraz impulsami wielomedialnymi obecnymi w rzeźbie. Autorka licznych artykułów i monografii, m.in.: „Henryk Morel” (1996), „Antoni Mikołajczyk” (1998), „Puławy ‘66” (2006); „Barbara Zbrożyna” (2008), „Nowe miejsce rzeźby w sztuce polskiej lat 60. XX wieku jako wyraz przemian w sztuce przestrzeni” (2015), „Magdalena Więcek. Działanie na oko” (2016). Badania nad sztuką współczesną prowadziła w Pracowni Plastyki Współczesnej ISPAN, w Muzeum Narodowym w Warszawie. Członkini Międzynarodowego Stowarzyszenia Krytyków Sztuki AICA.

dr **Beata Lewińska**

Prowadzi wykłady i ćwiczenia w Instytucie Sztuki UKSW. Jest ekspertką Ministerstwa Edukacji Narodowej w zakresie recenzowania i kwalifikowania do użytku szkolnego podręczników do plastyki (autorka 36 recenzji) oraz stałą współpracowniczką Centralnej Komisji Egzaminacyjnej. W 2017 i 2018 roku była koordynatorką podstaw programowych plastyki i historii sztuki w MEN, a w 2023 współautorką podstawy programowej historii sztuki w MKiDN. Interesuje się historią szkolnictwa artystycznego, sylwetkami wybitnych artystów-pedagogów szkół artystycznych, dydaktyką historii sztuki i metodyką kształcenia w zakresie historii sztuki, popularyzacją wiedzy z zakresu historii sztuki. Jest autorką publikacji naukowych i popularyzacyjnych, m.in.: „Kształcenie artystyczne w szkołach plastycznych w Polsce w latach 1944–2017” (Wydawnictwo Naukowe UKSW oraz CEA, Warszawa 2018) oraz „Dzieło sztuki, jego opis i analiza w kontekście egzaminu maturalnego z historii sztuki” (Wydawnictwo Naukowe UKSW, Warszawa 2023), a także wielu artykułów naukowych. W dziedzinie popularyzacji jest współautorką podręczników do historii sztuki z serii: „ARS LONGA. Przemiany sztuki od Wenus z Willendorfu do Supermarket Lady” (docelowo 4). Trzy z nich są w wolnym dostępie w formie PDF na stronie wydawcy – Centrum Edukacji Artystycznej pod linkiem: <https://www.gov.pl/web/cea/podrecznik-ars-longa>.

dr **Marianna Otmianowska**

Historyczka sztuki, pedagogożka, socjolożka. Działa jako muzealnica, edukatorka, badaczka, wykładowczyni akademicka, moderatorka design thinking. Należy do Stowarzyszenia Historyków Sztuki i prezydium ICOM Polska; związana także z Forum Edukatorów Muzealnych. Prowadzi zajęcia na kierunku muzeologia na Wydziale Nauk Humanistycznych UKSW oraz w podyplomowym studium muzealniczym Instytutu Historii

Sztuki Uniwersytetu Warszawskiego. Współpracę z muzeami rozpoczynała podczas studiów jako wolontariuszka w Muzeum Powstania Warszawskiego. W latach 2016–2018 była dyrektorką Narodowego Archiwum Cyfrowego, zaś w latach 2013–2016 kierowniczką Działu Edukacji Muzeum Narodowego w Warszawie, gdzie m.in. współtworzyła projekt „W muzeum wszystko wolno”. Z Muzeum Łazienki Królewskie jest związana od 2018 roku. Jako zastępczyni dyrektora ds. konserwatorskich koordynowała projekty z zakresu konserwacji zabytków, historycznych ogrodów oraz inwestycji; od grudnia 2022 pełniła obowiązki dyrektorki muzeum; w październiku 2023 została powołana na stanowisko dyrektora.

mgr inż. arch. **Grzegorz Piątek**

Pisarz, publicysta, krytyk, z wykształcenia architekt. Autor książek: „Gdynia obiecana. Miasto, modernizm, modernizacja 1920–1939” (2022), „Niezniszczalny. Bohdan Pniewski – architekt salonu i władzy” (2021), „Najlepsze miasto świata. Warszawa w odbudowie 1944–1949” (2020) oraz dwóch wersji biografii Stefana Starzyńskiego („Sanator”, 2016; „Prezydent z pomnika”, 2024). Od kilkunastu lat pisze do prasy o architekturze, miastach i obyczajach (m.in. „Architektura-murator”, „Gazeta Wyborcza”, „Salon”, „Vogue Polska”). Współtwórca wystawy, m.in. „Hotel Polonia. The Afterlife of Buildings” (Złoty Lew na Biennale Architektury w Wenecji, 2008) i „Dane warszawskie” (Muzeum Warszawy, 2017).

dr inż. architekt krajobrazu **Marek Piwowski**

Absolwent studiów filozoficznych na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie oraz architektury krajobrazu w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Doktorat z przyrodniczych podstaw projektowania w architekturze krajobrazu. Od 2004 do 2016 adiunkt w Pracowni Oceny i Wyceny Zasobów Przyrodniczych SSGW w zespole prof. Jacka Damięckiego i wykładowca na kierunkach Architektura krajobrazu oraz Gospodarka przestrzenna w zakresie teorii projektowania, historii architektury i urbanistyki, przyrodniczych i społecznych podstaw planowania przestrzennego. W latach 2006–2019 pełnomocnik prezydenta m.st. Warszawy ds. Wisły, odpowiedzialny za stworzenie i wdrożenie programu rewitalizacji Wisły w Warszawie o wartości ponad 0,5 mld zł, w tym zagospodarowanie bulwarów, budowę portu i przystani, budowę plaż, ścieżek rowerowych i biegowych, obiektów pływających, projektów kubaturowych oraz projektów zagospodarowania terenu, a także projektów z zakresu ochrony przyrody i ochrony przed powodzią oraz wielu programów aktywizujących z zakresu kultury, rekreacji, sportu, edukacji i żeglugi. Nagrodzony za te działania licznymi nagrodami, w tym Nagrodą Przyjaznego Brzegu i Złotym Krzyżem Zasługi Rzeczypospolitej Polskiej za ochronę i kształtowanie krajobrazu. W latach 2016–2019 dyrektor Zarządu Zieleni m.st. Warszawy. Odpowiedzialny za przygotowanie i wdrożenie programu rozwoju zieleni miejskiej i wód w Warszawie, w tym programów nasadzeń drzew (milion drzew), zielonych ulic, ukwieceń sezonowych oraz za projektowanie, budowę i modernizację parków, skwerów, placów zabaw, urządzeń sportowych oraz ulic i placów, budowę warszawskich automatycznych toalet miejskich, poidełek i ławeczek. Inicjator wielu programów społecznych dotyczących zieleni i wód. Inicjator Warszawskiej Polityki Ochrony Drzew. W ostatnich latach marynarz organizujący rejsy po Wiśle statkiem Panama i projektant-architekt krajobrazu w Pracowni Krajobrazowej. W 2020 wyróżniony na Biennale Architektury w Krakowie. W tym samym roku wybrany w plebiscycie miesięcznika „Architektura-murator” jako osobowość 25-lecia w kategoriach urbanistyka i planowanie przestrzenne oraz aktywizm społeczny. W 2024 stypendysta m.st. Warszawy. Od roku 2021 prezes zarządu Fundacji Krajobrazowej.

mgr **Michał Stachyra**

Artysta, społecznik, aktywista, kurator, performer, autor instalacji, obiektów, filmów wideo, murali, muzyk, perkusista. Czynny artystycznie od 20 lat. Absolwent Podstawowej Szkoły Muzycznej w Lublinie oraz Wydziału Artystycznego Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej. Za swoją działalność społeczną i kulturalną został

uhonorowany statuetką Człowieka Roku Ziemi Puławskiej 2023, wyróżnieniem Ambasador Wschodu 2023, otrzymał dwukrotnie stypendium z rąk ministra kultury i dziedzictwa narodowego w latach 2007 i 2022. Założyciel i prezes Fundacji KZMRZ, organizator koncertów, przedstawień teatralnych, festiwali artystycznych, wystaw, happeningów. Realizuje projekty z dziećmi, młodzieżą i osobami wykluczonymi (bezdomnymi, alkoholikami, osobami niepełnosprawnymi). Założyciel Centrum Sztuki Współczesnej w budynku po dawnym PKS w Puławach, gdzie stworzył centrum społecznego dialogu. Prowadzi zajęcia artystyczne dla dzieci, młodzieży, uchodźców, w trakcie których realizuje autorski projekt edukacji artystycznej. Pomysłodawca i kurator pierwszego w Kazimierzu Dolnym Szlaku Rzeźby Współczesnej. Założyciel pierwszej w Kazimierzu Dolnym Jadłodzielni. Organizator i pomysłodawca świątecznych spotkań posiłków dla samotnych, bezdomnych i potrzebujących w Puławach. Twórca Czasowej Galerii Sztuki Współczesnej w gminnej szkole podstawowej nazwanej „Łącznik Kultury”. Pomysłodawca projektu EXCLUDED mającego na celu angażowanie wykluczonych alkoholików w działania artystyczne. Jako prezes Fundacji KZMRZ zainicjował współpracę z takimi instytucjami, jak MOCAK Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Krakowie, Zachęta – Narodowa Galeria Sztuki, Centrum Kultury w Lublinie, Lubelski Teatr Tańca, Fundacja Propaganda, Fundacja Banina. Najważniejsze wystawy i realizacje Stachyry to: konkurs „Spojrzenia” w Zachęcie – Narodowej Galerii Sztuki w Warszawie, ekspozycja zbiorowa „Mobility” w Narodowej Galerii w Pradze w Czechach, udział w pokazie podsumowującym współczesne polskie malarstwo „Malarstwo XXI wieku” w warszawskiej Zachęcie, czy też performance jako Mike Cox w Muzeum Narodowym w Warszawie. Realizator blisko tysiąca murali dla takich firm, jak CD Projekt, Philip Morris, Dom Development czy Ghelamco. Perkusista w utworach do serialu „Król” dla Canal+.

mgr **Kamila Szejnoch**

Artystka wizualna. Zajmuje się przede wszystkim sztuką w przestrzeni publicznej – realizuje instalacje, rzeźby oraz interwencje miejskie (m.in. w Warszawie, Gdańsku, Wrocławiu, Oslo, Birmingham, Kijowie, Aarhus, Waszyngtonie). Absolwentka Wydziału Rzeźby na warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych (2005), Instytutu Polityki Społecznej na Uniwersytecie Warszawskim (2003), a także Dutch Art Institute (Public Research & Practice in Art) w Holandii. Stypendystka ministra kultury, Funduszu Wyszehradzkiego oraz rządu Szwajcarii. Podczas realizacji swoich projektów współpracowała m.in. z Centrum Sztuki Współczesnej „Łaźnia” (Gdańsk), Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, Galerią Studio (Warszawa), Incheon Art Platform (Korea Południowa), Smithsonian American Art Museum w Waszyngtonie, Europejską Stolicą Kultury Wrocław (2016), Płowdii (2019) oraz Eleusis (2023).

Bogna Świątkowska

Pomysłodawczyni, fundatorka i prezeska zarządu Fundacji Bęc Zmiana, z którą zrealizowała kilkadziesiąt projektów poświęconych przestrzeni publicznej, architekturze i projektowaniu, w tym badań potencjałów miejskiej przestrzeni społecznej. Inicjatorka i redaktorka naczelna czasopisma poświęconego kulturze współczesnej „Notes na 6 tygodni”. Wcześniej naczelna pierwszego polskiego popkulturalnego miesięcznika „Machina” (1998–2001), autorka licznych tekstów, wywiadów, programów radiowych i telewizyjnych poświęconych współczesnej kulturze popularnej. Stypendystka ministra kultury i dziedzictwa narodowego (2014). Członkini Społecznej Rady Kultury przy prezydencie m.st. Warszawy (2012–2015), Rady Architektury i Przestrzeni Publicznej m.st. Warszawy (2015–2018), a także Zespołu Ekspertckiego ds. Kultury Lokalnej przy Narodowym Centrum Kultury (2015–2017). Członkini rad programowych instytucji kultury i sztuki: TRAF0 Trafostacja Sztuki w Szczecinie, Rondo Sztuki Galeria ASP w Katowicach, Centrum Sztuki Galeria EL w Elblągu. Członkini Społecznego Programu Publicznego przy Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie. Absolwentka kierunku Zarządzanie i Przywództwo na Uniwersytecie SWPS w Warszawie. Mentorka w programie Mentors4Starters.

www.beczmania.pl

mgr **Agnieszka Tarasiuk**

Absolwentka warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych. Przez kilkanaście lat organizowała nieszablonowe przedsięwzięcia artystyczne na Podlasiu, tworząc eksperymentalną przestrzeń dla sztuki w miejscach tak odległych od centrów kultury, jak popegeerowskie wsie. W latach 2008–2011 była dyrektorką Domu Pracy Twórczej w Wigrach. W latach 2011–2021 pracowała jako główna kuratorka Muzeum Rzeźby im. Xawerego Dunikowskiego w Królikarni Oddziału Muzeum Narodowego w Warszawie, gdzie prowadziła program performatywny i wystawienniczy łączący tradycyjne muzealnictwo z praktykami wywiedzionymi z pola współczesnych sztuki wizualnych, sztuki dźwięku oraz twórczości podejmującej istotne tematy społeczne i ekologiczne. Od stycznia 2022 kierowniczką Działu Zbiorów Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie. Kuratorka i projektantka wystaw, autorka tekstów o sztuce publikowanych w katalogach wystaw i wydawnictwach naukowych.

dr **Anna Wiszniewska**

Historyczka sztuki i dizajnu, kuratorka i wykładowczyni akademicka, adiunkt w Pracowni Dokumentacji Sztuki Wizualnych XX i XXI wieku Instytutu Sztuki Polskiej Akademii Nauk w Warszawie, wykładowczyni w Samodzielnej Katedrze Kształcenia Teoretycznego ASP w Warszawie. Jej zainteresowania badawcze koncentrują się wokół artystów i projektantów związanych z Cepelią i Instytutem Wzornictwa Przemysłowego. Prowadzi badania podstawowe w zakresie historii polskiego dizajnu i sztuki przedmiotu, ze szczególnym uwzględnieniem zabawkarstwa, mody, biżuterii i ceramiki. Swoje zainteresowania naukowo-badawcze realizuje również jako kuratorka wystaw. Współpracuje z Muzeum Warszawy, Muzeum Mazowieckim w Płocku i Muzeum Narodowym w Krakowie.

dr inż. arch. **Monika WRÓBEL**

Architektka, urbanistka i badaczka miejska działająca w obszarze przestrzeni publicznych. Autorka i redaktorka dokumentów programujących rozwój samorządów, m.in. „Raportów z planowania – robimy Studium”. Współautorka książki „Sztuka. Aktualizacja. Co widać w przestrzeni publicznej Warszawy?”, wydanej przez fundację Puszkę. Jest współzałożycielką i wiceprezeską Fundacji Skwer Sportów Miejskich, wspierającej rozwój przyjaznych, międzypokoleniowych przestrzeni miejskich rekreacji, oficjalnego partnera Nowego Europejskiego Bauhausu. W 2017 roku na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej obroniła pracę doktorską dotyczącą relacji współczesnej sztuki publicznej z przestrzenią miejską Warszawy. Jest laureatką głównej nagrody dla najlepszej pracy doktorskiej w III edycji konkursu Dyplomy dla Warszawy. W latach 2010–2016 pełniła funkcję kierowniczki projektów w pracowni KAPS – Architekci, projektując zespoły mieszkaniowe w całej Polsce. Jako ekspertka wspiera Biuro Architektury i Planowania Przestrzennego m.st. Warszawy w projektach dotyczących rozwoju przestrzeni publicznych stolicy. Członkini Miejskiej Komisji Urbanistyczno-Architektonicznej w Warszawie oraz Rady Doradczej międzynarodowego stowarzyszenia City Space Architecture, zraszającego badaczy i praktyków przestrzeni publicznej.

dr **Łukasz Zaremba**

Wykładowca w Instytucie Kultury Polskiej na Uniwersytecie Warszawskim, specjalizuje się w badaniach kultury wizualnej. Współautor książek „Kultura wizualna w Polsce” (2017) i „Antropologia kultury wizualnej” (2012), autor książki „Obrazy wychodzą na ulice” (2018); współzałożyciel pisma „Widok”, tłumacz publikacji dot. teorii wizualności, pracował jako kurator dla Muzeum Sztuki w Łodzi i Muzeum Sztuki Nowoczesnej (WBW 2019 „Pomnikomania”). Interesuje się konfliktem w sferze wizualnej i współczesnym ikonoklazmem. Realizuje

wieloletni projekt badawczy finansowany przez Narodowe Centrum Nauki: „Kompleks Kolonialny. Kultura wizualna i »kolonializm bez kolonii« w Polsce”.

17–18 października 2024

Aula Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie

ul. Wybrzeże Kościuszkowskie 37 / 39

Organizator: Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku

Program własny Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku
pn. Rzeźba w przestrzeni publicznej dla Niepodległej – 2024

Dofinansowano ze środków
Ministra Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Instytucja
zarządzająca
programem

**CENTRUM
RZEŻBY POLSKIEJ**

Partnerzy III Kongresu „Rzeźba wszędzie?”:

Akademia
Sztuk Pięknych
w Warszawie

Instytut Historii
Sztuki UKSW

Muzeum
Sztuki Nowoczesnej
w Warszawie

Biuro Stołecznego
Konservatora
Zabytków

Patronat medialny:

Architektura & Biznes

Organizator wydarzenia towarzyszącego Kongresowi:

Fundacja na Rzecz
Rzeźby Polskiej
im. Z. Maleszewskiego

Grant:

